

CASUS BELLI

ΟΝΔΡΟΣ, με κοιλιάν τήν ὅποιαν φθονερώς θά υπέβλεπε οἰοσδήποτε καλόγηρος, με κεφαλήν ἐγκώδη, ἀλλά καί με χρήματα ἀρθωνα, εἶχε στήση ὁ κ. Καβουρίδης τὰ δικτυά του εἰς ἓνα ἀφόρητον ὀφειλέτην, τὸν νεαρὸν κ. Ποντικᾶκην. Ὡς Ποντικᾶκης ὁμως αὐτὸς διεξέφευγε διὰ τῆς μεθόδου τῶν παρακλήσεων. Μεταξὺ τῆς φιλικῆς αὐτῆς . . . θυωδίας παρενετέθη ἀπὸ τινος ἐν πρόσωπον γυναικεῖον. Ἡ Φλώ-

Καὶ δεινὸν συνέλαβε σχέδιον ἐκδικήσεως ὁ κ. Καβουρίδης

ρα. Νεᾶνις με εἴκοσι ὀδόντας, εἴκοσι ἔτη—ὑποτίθεται εἴκοσι . . . —εἴκοσι φίλους, καὶ εἴκοσι . . . ὁ ἀριθμὸς τῆς κατοικίας τῆς. Ἀπὸ τὰ μάτια ἐπιάσθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ κ. Καβουρίδου, κατὰ τὸ γνωστὸν λόγιον, καὶ εἰς τὰ χεῖλη ἐπρόκειτο νὰ κατέβῃ—διότι τὰ χρήματα πάντοτε ἐλκύουν, καὶ ἡ Φλώρα ἤνθισε πράγματι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κ. Καβουρίδου—ὅτε μίαν ἡμέραν, ἐνῶ εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ ἐξέλθουν μαζὶ περίπατον, ἀντὶ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ σπῆτι τὴν θαυμασίαν φίλην του, εὗρε τὴν κοινολογουμένην . . . μέλ- λουσαν πενθεράν του.

— Ἡ Φλώρα ;
— Ἦλθεν ὁ κ. Ποντικᾶκης καὶ ἐπῆγαν ἕως ἔξω διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀέρα τὸ κορίτσι . . .

Ἡ κοιλιὰ τοῦ κ. Καβουρίδου, ἂν καὶ εὐρυτάτων διαστάσεων, δὲν ἐγκώνευε τοιαύτας ἀποτυχίας. Καὶ δεινὸν συνέλαβε σχέδιον ἐκδικήσεως.

Ὡς casus belli ἐχρησίμευσεν ἡ ἐκδρομὴ ἐκείνη ἣτις ἐπληρώθη με μίαν . . . διαμαρτύρησιν συναλλαγματικῆς τοῦ κ. Ποντικᾶκη, εὐρισκομένης εἰς χεῖρας τοῦ κ. Καβουρίδου.

Τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ποντικᾶκη ἔλαβεν ἡ Φλώρα ἐκ τῶν . . . φυλακῶν.

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΟΛΥ καλή μαθητρία. Αϊ διδασκάλισσαι τήν αγαπούν υπερβολικά. Οϊ καθηγητὰ! τήν θαυμάζουν. "Η, ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον, αϊ διδασκάλισσαι θαυμάζουν τὸ πνεύμα της καὶ οϊ καθηγητὰ αγαποῦν τὰ μάτια της.

Εἰς καθηγητῆς ἰδίως, παρατήρησε κάτι τι ἔκτακτον εἰς τήν μαθητρίαν αὐτήν, ὡσάκις τήν ἐξήταζε. Ἐγνώριζε θαυμάσια ἀπὸ . . . στήθους τὰς τέσσαρας συζυγίας τῆς γραμματικῆς. Ἐὰν ἔκαμνε ἐνίοτε καὶ κανὲν λάθος, διὰ τὸν καθηγητὴν παρήρχετο ἀπαράτηρητον. Τὸν ἀνεστάτωναν τόσο πολὺ τὰ γλυκύτατα μάτια τῆς μαθητρίας, ὥστε τίποτε ἄλλο δὲν ἀντελαμβάνετο, παρὰ τὸν βαθμὸν 10, τὸν ὅποιον τῆς ἔδιδαν ἐκ συνηθείας πλέον οἱ . . . δάκτυλοί του.

Ἄλλ' ἡ πολλὴ ἀγάπη τὸν ἔκαμνε νὰ λέγῃ, ἀνοησίας, νὰ εἶνε ἀφρημένος.

— Ποῦ κάθῃσαι ;
— Εἰς τὴν ὁδὸν Εὐωνύμων.

Ἡ θέσις του ἠπειλεῖτο ἐν τῷ σχολείῳ. Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ μία διεξοδος.

Μίαν ἡμέραν τὴν ἐπείραζε, μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος, εἰς τὸν διάδρομον.

— Ποῦ κάθῃσαι ; τὴν ἐρωτᾷ.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Εὐωνύμων ἀρ. 90

— Καλὰ !

Καὶ ἀπεπειράθη νὰ τὴν θωπεύσῃ.

Ἡ ὁδὸς Εὐωνύμων καὶ μετ' ὀλίγον ὁ πατὴρ τῆς μαθητρίας ἐδέχοντο, τὸν ἐρωτόληπτον καθηγητὴν !

— Ἡ κόρη σας, κύριε, εἰξεύρει θαυμάσια τὰς τέσσαρας συζυγίας τῆς γραμματικῆς. Ὑπολείπεται νὰ μάθῃ τὴν ὠραιότεραν. Τὴν πραγματικὴν συζυγίαν . . . τοῦ γάμου. Μοῦ ἀναθέτετε νὰ τὴν μάθω καὶ αὐτὴν εἰς τὴν κόρην σας ;

Καὶ ὁ πατὴρ ἐν μακαρίᾳ ἀπαραξία.

— Μάλιστα, κ. καθηγητὰ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰσέρητε ὅτι εἶνε ἡ συζυγία αὐτὴ πολὺ . . . ἀνόμαλος.

— Διατί, παρακαλῶ :

— Ἡ κόρη μου δὲν ἔχει προῖκα. Ἐχει ὅμως ἀρκετούς . . . βρυσματισμούς. Ἄν θέλετε . . .

ΜΕ Η ΚΑΙ ΜΕ Ι

ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΗ, νόστιμη. — αὐτὸ ἐννοεῖται — καὶ πολὺ, μὰ πολὺ πεπαιδευμένη. Αἰωνίως μετὸν Παράσχον καὶ τὸν Παπαρρηγόπουλον ἔχη νὰ κάμῃ. Σχεδὸν ἔγεινε καὶ αὐτὴ ποιήτρια. Ἐγγραφε κάθε ἡμέραν, καὶ κάθε νύκτα ἐξέσχίζεν ὅ, τι ἔγραφε. Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος, δι' ὃν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν κατώρθωσε νὰ γράψῃ, μερικά πραγματάκια καλὰ.

Μίαν ἡμέραν ἔγραψεν ἐν πῖνγμα διὰ τοῦς ἀγῶνας τῆς Κρήτης. Πρὶν ὅμως τὸ στελεῖ πρὸς δημοσίευσιν, ἐγύρευε μετὸ κερὶ ἕνα κριτικόν. Ἐνα βράδυ, ὁ πατέρας της, ἕνας λαμπρὸς . . . χασομέρης, τῆς λέει: « Παιδί μου, πρέπει νὰ παντρευθῆς, καὶ ξεύρεις ἡῦρα ἕνα καθὼς τὸν θέλεις . . . Εἶνε Κρητικὸς. Ἄλλὰ . . . »

Καὶ ἡ λογία δεσποινὶς ἐξαλλος ἐκ χαρῆς.

— Τί καλὰ ! θὰ μοῦ κρίνῃ καὶ τὰ ποιήματα ! . . . Ναι, μπαμπᾶ μου, ἀκούς ἐκεῖ !

Τὰ ἀποσιωπητικὰ εἶνε ἐφεύρημα τῆς Πυθαγορείου Σχολῆς.

Πόσα ὅμως δὲν λέγουν ! Φαντασθῆτε μόνοι σας τί ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ἦτο Κυριακὴ καὶ ἀνεμένετο ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ σπῆτι τῆς λογίας δεσποινίδος. Τί παλμοί, τί ἀνησυχία ! Τὸν ἐφαντάζετο ἰσχνόν, μετὸ δίοπτρα, κοντόν, ἐμβριθὴ τέλος πάντων ἀνθρώπων. Τόσω σοβαρόν, ὥστε ἀμφέβαλλεν ἂν ἔπρεπε νὰ τοῦ κάμῃ καὶ λόγον κ' ἂν περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ Πηγᾶσου ἀναβάσεών της.

Βαρεῖα μαγκοῦρα σείει τὴν ἐξώθυραν. Οἱ

Κρητικός πελωρίων διαστάσεων, με πυκνήν γενειάδα, εισέρχεται σειόμενος

παλμοί τῆς καρδίας τῆς ἀνανεοῦνται. Ἡ ἀνυπομονησία κορυφῶνται.

— Ὁ γαμβρός, ἔρχεται ὁ γαμβρός!... ἔτοιμα-

σθήτε, φωνάζει ὁ χατομέρης πατέρας, σπεύδων ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐξώθυρον.

Κρητικὸς πελωρίων διαστάσεων, με πυκνήν γενειάδα, με μπότες κίτρινες, εὐτραφέστατος, εἰσέρχεται σειόμενος. Ἡ κόρη σπεύδει, με τρία τοῦλάχιστον μειδιάματα ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἄλλα τόσα ἐν διαθεσιμότητι, νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Τὸν βλέπει καὶ... καθόλου δὲν ὀπισθοχωρεῖ.

— Ὅριστε, τῷ λέγει. Καὶ ὁ υἱὸς σας;

— Ὁ υἱὸς μου;

— Ὁ Κρητικὸς.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κρητικὸς με τὰ ὅλα μου. Μόνον τῆς ἀσημένιας πιστόλαις μου δὲν ἔχω μαζὴ μου, με κείναις τῆς φυλάω γιὰ τοὺς γάμους.

Β.βαιότατα, ἂν τὰς εἶχε μαζὴ του, θα ἠτύοντόναι με αὐτὰς ἢ λογία δεσποινίς, ἥτις ἐν τούτοις ἔσπευτε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀτιμόσηκτον τὴν ἄρρωστον ἀπορήτως πνιγερὰν.

**

Ἐφυγεν ὁ γαμβρός. Ἡ κόρη σπεύδει ἔξω φρονῶν πρὸς τὸ πατέρα τῆς.

— Καλέ, τί βεζιλίκια, τοῦ λέγει, εἶνε αὐτὰ;... Τί λεοντάρια; εἶνε αὐτὸς ποῦ μοῦ ἔφερες!... Μὰ εἶνε ἄστεϊα αὐτὰ; Κρητικόν, ἐννοοῦσα ἓνα ἄνθρωπον ποῦ νὰ ξεύρη νὰ κρίνῃ ἔργα, καὶ ὄχι ἓνα κοτζᾶμ, ἐπληρηγόν... .

— Τὸ ἴδιο, παιδάκι μου, δὲν κάνει; Τί με Ἡ τί με Ἰ; Ἄνθρωπος καὶ ἄνθρωπος. Ἐπειτα δὲν τὸν θέλεις αὐτόν; Ἐδῶ εἶνε ὁ ἀντικρυνὸς μπακάλης ποῦ δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν Κρήτη... .

— Τί, τί; Μπακάλη νὰ πάρω;

— Ναί, κορίτσι μου, νά, γιὰ κούττα ἐκεῖ... .

Ἄνωθεν τοῦ καταστήματος ἐκρέματο ἡ ἐπιγραφή: «Κῶτσος Κρητικὸς».

Ὁ Διόδωρος

Ναὶ ἢ οὐ; — Φύλλα καὶ φύλλα. — Αἱ ἀξιώσεις τοῦ στομάχου καὶ τὸ πνεῦμα. — Αἱ προηγήται τῶν βιβλιοπωλείων. — Poudre aux yeux. — Ὁ Πρωτεύς τῶν μηνῶν. — Σύννοος καὶ γε-

λόεις. — Αἱ προσωπίδες τοῦ Μαρτίου. — Δύο τρελλόπαιδα. — Ὁ θησαυρὸς τῶν Μεγάρων.

— Ὁ θησαυρὸς τῆς ψυχῆς.

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΧΟΜΕΝ φιλολογίαν ἢ δὲν ἔχομεν; Τὸ ἐρώτημα ἠδύνατο νὰ ἀπευθυνθῇ μάλιστα ὡς ἐξῆς:

«Ἐχομεν ἀγνώστους βιβλίων ἢ δὲν ἔχομεν;» Καὶ εἰς τὴν παρηγορικὴν ἀποφατικὴν ἀπάντησιν θὰ ἐλύετο τὸ ζήτημα, διότι

ὅπου δὲν ὑπάρχει χῶμα, εἶνε περιττὸν νὰ ἀναζητῶμεν φύλλα καὶ ἄρθρα. Θὰ παρετήρει τις, ὄχι ἴσως ἀφῶς ὅτι εἶνε περισσότερα τὰ φύλλα— δὲν ἐννοῶ τὰ τυπογραφικὰ— εἰς τὴν σύγχρονον φιλολογίαν μας ἀπὸ τὰ ἄρθρα. Καὶ αὐτὸ μὲν εἶνε φυσικόν—καὶ βοτανικῶς καὶ φιλολογικῶς— καὶ εἰς αὐτὰ δὲ τὰ τεραστίως προηγημένα ἔθνη ἢ παραγωγή εἶνε μεγάλη εἰς συνήθη ἔργα, ὀλίγα δὲ τὰ ἀριστουργήματα. Ἀλλὰ ποῖος δὲν μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι ἂν ὑπῆρχε περιβάλλον εὐνοϊκώτερον